

ТЕЗ
БУРНИ
ЧУВСТВА

КЛОУИ ГОНГ

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *These Violent Delights*

Copyright © 2020 by Chloe Gong

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

© Егмонт България, 2022

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Павлина Върбанова

Използваният откъс от „Ромео и Жулиета“ са от изданието на „Народна култура“ от 1973 г., Уилям Шекспир, *Събрани съчинения, т.1, Трагедии*, в превод на Валери Петров.

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2703-3

Посвещава се на теб, скъпи мой читателю!

*Тез бурни чувства имат бурен край.
Умират те в триумфа си върховен,
тъй както огън и барут загиват в целувката си.*

Шекспир, „Ромео и Жулиета“*

* Превод Валери Петров – Бел. прев.

Пролог

Вокъпания от светлини Шанхай се пробужда чудовище.

Очите му се отварят внезапно в дълбините на река Хуанпу, а пастта му зейва широко, за да може да вкуси от замърсената кръв, която се просмуква във водата. Червени ивици се плъзват по модерните улици на този древен град – ивици, които рисуват паяжини по паважа като мрежа от вени и капка по капка се стичат във водата, вливайки жизнената енергия на града в устата на другото.

Докато нощта потъва във все по-гъст мрак, чудовището се изгласква нагоре и изплува между вълните със спокойната леност на забравено божество. Когато обръща глава нагоре, единственото, което вижда, е пълната луна, надвиснала ниско над него.

Поема си дъх. Промъква се по-близо.

Първата му глътка въздух се превръща в студен вятър, който нахлува по улиците и докосва глезените на хората, извадили лощия късмет да се прибират у дома в този прокълнат час. Всичко наоколо пулсира в ритъма на разврата. Този огромен град е мръсен, погълнат от безкраен грях – толкова пренаситен от целувката на покварата, че небето заплашва да поддаде и да се стовари безмилостно отгоре, за да накаже онези, които живеят в разгул под него.

Но наказанието не се случва – още не. Настъпило е десетилетие на свобода, с още по-освободено от морал мислене. Дока-

то Западът е размахал ръце в екстаза на безкрайната си веселба, а останалата част от Средното кралство е разделена на фракции, предвождани от застаряващи военачалници и последните оцелели представители на имперската власт, Шанхай остава изолиран в свой собствен свят на власт и сила: *Париж на Изтока, Ню Йорк на Запада*.

Въпреки отровата, която се стича от всяка задънена уличка, това място е толкова, толкова невероятно *живо*. И чудовището също се ражда за нов живот.

Обитателите на този разделен град продължават постарому, без да подозират за това. Двама мъже се измъкват с несигурни крачки през отворената врата на любимия си публичен дом, а пронизителният им смях отеква високо. Тишината на нощта е в ярък контраст с бурната обстановка, от която току-що излизат, и ушите им, изпълнени с глухо бучене заради промяната, тепърва свикват.

Единият е нисък и набит – сякаш би могъл да се свие на земята и да се търкулане по тротоара като стъклено топче; другият пък е висок и тромав, с ъгловати крайници. Всеки е праметнал ръка през раменете на другия и двамата се отправят с олюляване към брега – към реката, свързана с морето, където търговците пристигат всеки ден с нови и нови стоки.

Двамата мъже са добре запознати с тези кейове; нали през времето, което не прекарват в джаз клубовете и не пресушават бутилки вино, току-що внесени от някоя далечна страна, се занимават с разнасяне на съобщения из тях, с охрана на търговци, с пренасяне на стоки от едно място на друго – каквото поиска от тях Аленият клан. Познават пешеходната улица, която минава покрай брега, като собствената си длан – независимо че в момента не се чува какофонията на хиляда различни езика под хиляда различни знамена.

В този късен час се разнасят само приглушената музика от близките барове и шумоленето на вятъра над главите им в големите платнени транспаранти на магазините наоколо.

И оживеният разговор на руски език, който водят петима

членове на Белите цветя.

Двамата Алени са си виновни, задето не са чули шума по-рано, но алкохолът е напълнил главите им с мъгла, а сетивата им са приятно притъпени. Когато най-после забелязват Белите, когато най-после виждат съперниците си, които стоят на един от кейовете и се смеят гръмко, предавайки си бутилка от ръка на ръка, вече е късно – никоя от двете страни не може да отстъпи, без да накърни собственото си достойнство.

Белите цветя изправят гърбове нащрек и накланят глави по посока на вятъра.

– По-добре да продължим напред – прошепва ниският Ален на спътника си. – Нали помниш какво ни каза лорд Кай за спречкванията с Белите цветя?

По-високият само всмуква въздух и прехапва бузите си отвътре, докато не заприличва на надут, пиян таласъм.

– Каза, че не бива да започваме първи. Но не е казвал, че *нямаме право* да се бием.

Алените разговарят на диалекта на града си, с отпуснат език и резки, отсечени звуци. И макар да повишават гласове, окуражени от факта, че са на своя територия, те все пак се чувстват неспокойни, защото рядко се случва някой от Белите цветя да не разбира езика им – и понякога говорят така добре, че акцентът им е неразличим от този на човек, роден и отраснал в Шанхай.

Факт, който се потвърждава, когато един от Белите се провиква, широко ухилен:

– Боя ли си търсите?

По-високият Ален издава нисък, гърлен звук и се изплюва по посока на гласа. Храчката се приземява точно до обувката на най-близкия мъж.

И само за частица от секундата: пистолети и още пистолети, ръце, вдигнати високо във въздуха – без да трепват, готови да дръпнат спусъка. Това е сцена, от която на никого вече не му мигва окото; сцена, която е по-разпространена в безумната джунгла на Шанхай от пушека, който се носи от дебелите лули за опиум.

– Ей! Ей!

Остро изсвирване пронизва напрегнатата тишина. Полицаят, който дотичва, изглежда просто леко раздразнен от гледката. Виждал е абсолютно същата вече три пъти тази седмица. Водил е насила противниците в килиите в ареста, а ако вече са успели да се избият едни други с куршуми, се е обаждал да разчистят. Изтощен след цял ден, прекаран в работа, той иска само да се прибере у дома, да накисне краката си в гореща вода и да изяде студената вечеря, която жена му е оставила на масата. Ръката вече го сърби да извади палката и да набие тези мъже, докато не им дойде умът в главата; да им напомни, че нямат никакви лични причини да се мразят. Единственото, което ги подтиква, е тази глупашка, необоснована преданост към рода Кай или рода Монтагов и именно тя ще ги погуби.

– Ще се разпръснете ли по домовете вече? – пита полицаят. – Или предпочитате да дойдете с мен и...

После млъква рязко.

Откъм водата се носи *ръмжене*.

Предупреждението, което се излъчва от този звук, е чувство, което не може да бъде отречено. Не е от онзи тип параноя, която те обзема, когато вървиш по изоставена улица и си внушиш, че някой те следи; нито пък от онзи тип паника, която нахлува в теб, когато изскърца някоя от дъските на пода в къщата, която си смятал за празна. Чувството е неоспоримо, осезаемо – почти физическа влага, надвиснала във въздуха; тежест, притиснала голата кожа. Заплаха, също толкова очевидна, колкото тази от пистолет, насочен към лицето ти – и въпреки това следва кратък миг на колебание, в който никой не предприема нищо. Първи подава ниският Ален, който стрелва с очи ръба на улицата. После навеща глава, надзърта в мрачните дълбини на водата от другата ѝ страна и присвива очи, за да проследи движението на малките вълнички по повърхността.

Тъкмо толкова висок е, че спътникът му да успее да изкрещи и да го свали на земята с жесток удар с лакътя в темето, когато нещо изскача от водата.

Малки черни петънца.

След като niskият мъж се стоварва тежко на улицата, светът започва да вали около него на дребни точки – странни неща, които не може да различи ясно, защото всичко се мержелее пред очите му, а в гърлото му се надига горчилка. Усеща само как го обсипват иглички, как го засърбяват ръцете, краката, вратът; чува как другият мъж надава рев, как Белите цветя си крещят един на друг на неразбираем руски език и накрая крясъците на полицая на английски:

– Махнете ги от мен! Махнете ги!

Ударите на сърцето на мъжа, проснат на земята, отекват като ковашки чук. Той притиска чело към земята, защото не е готов да погледне нагоре и да види причината за тези ужасяващи писъци, и собственият му пулс изпълва всичките му сетива. Едва след като усеща как нещо гъсто и мокро облива крака му, той успява да се изправи с такова несигурно, паникьосано олюляване, че изритва едната си обувка, без да иска. Но не прави опит да си я вземе.

Не се обръща назад, докато бяга. Избърсва от себе си дъжда от отломки и почти хлипа в отчаян опит да вдиша, да вдиша, да вдиша.

Не се обръща да види какво се е спотайвало във водата. Не се обръща да провери дали другият Ален се нуждае от помощ, и определено не се обръща да провери какво е било лепкавото, меко нещо, което го е докоснало по крака. Продължава да тича и да тича покрай неоновата красота на кинозалите, чиито последни табели угасват с примигване, покрай шепота, който се процежда под ръба на входните врати на публичните домове, покрай сладките сънища на търговците, които спят с купища банкноти под матраците.

И от него отдавна вече няма следа, когато на пристанището в Шанхай остават само мъртви мъже – с разкъсани гърла и с очи, вперени в нощното небе, посребрени от отражението на пълната луна.

Едно

СЕПТЕМВРИ 1926 г.

Най-важните места в сърцето на територията на Аления клан бяха клубовете за бурлеска.

Дните от календара отминаваха един след друг с приближаването на края на сезона – откъсваха се и отлитаха по-бързо от покафенелите листа на дърветата. Времето едновременно препускаше и не препускаше напред – дните намаляваха, но се проточваха твърде дълги. Работниците все бързаха занякъде, независимо дали наистина имаха важна цел, или не. Някъде в далечината винаги се чуваха пронизителни изсвирвания; не спираше потракването на трамваите, които се влачеха по изтърканите релси, впити в улиците; вечно беше надвиснала вонята на неприязън, която вмирисваше кварталите и се просмукваше дълбоко в изпраните дрехи, развяващи се на просторите като знамената на разните магазини пред прозорците на тесните, претъпкани апартаменти.

Днес обаче беше изключение.

Часовникът беше спрял на Фестивала по случай средата на есента – на двайсет и първо число от месеца според западния календар. Някога бе имало традиция да се палят фенери и да се нашепват истории, изпълнени с трагедии, да се отдава почит на предците, чествани с шепи, пълни с лунна светлина. Но сега беше настъпила нова ера. Независимо от територията, на която се

намираха, обитателите на Шанхай бяха изпълнени с оживено нетърпение да отпразнуват случая модерно още от изгрев-слънце и сега, когато камбаните биеха по девет пъти на час, веселието тепърва започваше.

Жулиет Кай обхождаше с поглед клуба в търсене на първите признаци за някакъв проблем. Вътре беше тъмно въпреки изобилието от блещукащи полилеи, които висяха от тавана, а въздухът беше мрачен, изпълнен със сенки и влага. Особена, мухлясала миризма се носеше на вълни под носа ѝ, но несклопосано ремонтираното помещение явно не се отразяваше на настроението на клиентите, насядали около кръглите маси, пръснати из клуба. Хората тук надали биха обърнали внимание на някой малък теч в ъгъла – бяха прекалено погълнати от непрекъснатото оживление. Двойки си шепнеха над тестета карти Таро, мъже се разтърсваха едни други енергично, жените накланяха глави, ах-каха и пискаха, докато си припомнях и разказвах какви ли не истории на трепкащата светлина на газените лампи.

– Изглеждаш доста угрижена.

Жулиет не се обърна веднага да види кой го каза. Нямаше нужда. Имаше много малко хора, които биха се опитали да я заговорят на английски въобще – да не говорим за английски, изпъстрен с равните тонове на китайския ѝ майчин език и акцента, останал от възпитанието и образованието ѝ във Франция.

– Такава съм. Вечно изпълнена с грижи и мъка – отвърна тя и чак сега наклони глава, изви устни и присви очи към братовчедка си. – Не е ли твой ред да излезеш на сцената?

Розалинд Лан сви рамене и скръсти ръце, а нефритените гривни издрънчаха на бронзовата кожа на тънките ѝ китки.

– Не могат да започнат представлението без мен – изсумтя тя, – така че няма за какво да се тревожа.

Жулиет огледа отново тълпата, този път в търсене на определена цел. Откри Катлийн, двуйчната близначка на Розалинд, близо до една маса в дъното на клуба. Тя търпеливо балансираше с поднос, отрупан с чинии, и гледаше търговеца англичанин на масата, който се опитваше да си поръча питие с пресилени жес-

тове. Розалинд работеше тук като танцьорка на постоянен договор, а Катлийн се появяваше да сервира от време на време, когато ѝ доскучаеше, срещу мизерна заплата.

Жулиет въздъхна и извади запалка, за да има какво да прави с ръцете си. Пусна пламъка и го угаси в такт с музиката, която се носеше из помещението. После размаха малкото сребристо правоъгълниче под носа на братовчедка си.

– Искаш ли?

Розалинд извади една цигара от гънките на дрехата си вместо отговор.

– Ти дори не пушиш – каза тя, докато Жулиет поднасяше запалката. – Защо я разнасяш със себе си?

Жулиет отговори със сериозна физиономия:

– Е, нали ме познаваш. Обичам да си живея живота. Дива и необузdana. С по някой палеж за удоволствие.

Розалинд всмука първата глътка дим и подбели очи.

– Как ли пък не.

По-интересната загадка беше къде изобщо държеше запалката. Повечето момичета в клуба – както танцьорките, така и посетителките – бяха облечени като Розалинд: в модерно ципао от онзи вид, който се беше разпространил из цял Шанхай като горски пожар. Имаше скандално дълга цепка отстрани, която разкриваше крака от глезена до бедрото, както и висока яка, стиснала шията в плътна хватка, и представляваше смесица между показния разкош на Запада и корените на Изтока. В този град на разделени светове жените бяха като ходещи метафори. Но Жулиет беше напълно преобразена. Мъничките мъниста на роклята ѝ в стил флапър свистяха при всяко движение. Открояваше се от останалите, това беше сигурно. Беше ослепително ярка звезда, символ, който олицетворяваше жизнената енергия на Аления клан.

Двете братовчедки мълчаливо се обърнаха и насочиха вниманието си към сцената, на която една жена пееше нежна песен на непознат и за двете език. Гласът на певицата беше прекрасен, а роклята ѝ блестеше на фона на тъмната кожа, но това не беше от

типа изпълнения, заради които кабарето се беше прочуло, затова не я слушаше никой с изключение на двете момичета в дъното.

– Не ми каза, че ще идваш тази вечер – каза Розалинд след малко, а между устните ѝ се изплъзна бърза струйка дим.

Гласът ѝ прозвуча така, сякаш смяташе, че Жулиет е предала доверието ѝ по някакъв начин – сякаш пропускал ѝ да я осведоми за това не ѝ беше в характера. Онази Жулиет, която се беше върнала миналата седмица, не беше същата Жулиет, с която се бяха сбогували братовчедките ѝ преди четири години, но не беше се променила само тя. Когато се върна, още преди да беше стъпила в къщата, вече бе дочула мълвата за медения език на Розалинд и лекотата, с която успяваше да прояви класа с всяка своя постъпка. След четирите години, прекарани далеч от дома, спомените на Жулиет за хората, с които се беше разделила, вече не пасваха на това, в което се бяха превърнали. Нищо от онова, което си спомняше, не беше оцеляло след изпитанието, на което го беше подложило времето. Този град се беше преобразил, а хората в него бяха продължили напред без нея – особено Розалинд.

– Реших го в последната минута – отговори Жулиет и посочи с брадичка към дъното на клуба, където търговецът продължаваше да разиграва пантомима пред Катлийн. – На татко вече му е омръзнало от някакъв търговец на име Уолтър Декстър, който настоявал да се срещне с него, така че заръчаха на мен да изслушам какво иска.

– Май е голяма скука – заяви Розалинд.

В гласа на братовчедка ѝ винаги се долавяха хапливи нотки, дори когато говореше възможно най-спокойно. Лека усмивка трепна на устните на Жулиет. Макар Розалинд да бе започнала да ѝ се струва като някаква непозната – било то и непозната, за която имаше смътен спомен, – поне продължаваше да се държи както винаги. Жулиет затвори очи и си представи, че пак са деца и се препират за какви ли не щуротии, без да се свенят от която и да е тема.

Тя изсумтя високомерно и се престори на засегната.

– Не можем всички да сме танцьорки, обучени в Париж, все

пак.

– Виж какво ще ти предложи: ти поеми моята роля, а пък аз ще стана наследница на подземната империя в града.

От Жулиет се изтръгна смях – кратък, висок и искрено весел. Братовчедка ѝ вече беше различна. Всичко вече беше различно. Но Жулиет се учеше бързо.

Въздъхна леко и се отблъсна от стената, на която се беше облегла.

– Е, дългът ме зове – каза тя, впила поглед в Катлийн. – Ще се видим у дома.

Розалинд ѝ махна за довиждане, пусна цигарата на земята и я смачка с обувката си на висок ток. Жулиет трябваше да я скастри заради това, но подът така или иначе нямаше как да стане по-мръсен, така че какъв смисъл имаше? Откакто беше влязла, трябва да беше настъпила поне пет различни вида опиум. Единственото, което ѝ оставаше, беше да продължи да си проправя път през помещението възможно най-предпазливо с надеждата, че прислужниците нямаше да съсипят кожата на обувките ѝ, докато ги чистеха и четкаха после.

– Аз поемам оттук – каза тя.

Брадичката на Катлийн се повдигна рязко от изненада, а нефритеният медальон на шията ѝ проблесна на слабата светлина. Розалинд все ѝ повтаряше, че някой ще грабне скъпоценния камък, ако го носи така показно, но на Катлийн ѝ харесваше. Обясняваше, че ако хората ще зяпат шията ѝ, предпочита да го правят заради медальона, отколкото заради издатината на адамовата ѝ ябълка.

Стъписаното ѝ изражение бързо се смени с усмивка, когато видя, че момичето, което се настанява на стола срещу търговеца, е Жулиет.

– Повикайте ме, ако имате нужда от нещо – каза Катлийн мило на съвършен английски с френски акцент.

Докато се отдалечаваше, челюстта на Уолтър Декстър увисна от изумление.

– Разбирала е какво ѝ говоря през цялото това време?

– Господин Декстър, скоро ще научите – започна Жулиет, като взе свещта в средата на масата и подуши ароматния восък, – че ако приемете, че някой не може да говори английски, без дори да го попитате преди това, изкушението да се позабавлява за ваша сметка става огромно.

Уолтър примигна насреща ѝ, а после наклони глава, сякаш осмисляше ролята ѝ, американския ѝ акцент и факта, че знае името му.

– Жулиет Кай – стигна до заключение той. – Очаквах баща ви.

Аленият клан се определяше като „семеен бизнес“, но нещата не свършваха дотам. Родът Кай беше като живо, пулсиращо сърце, но самият клан представляваше мрежа от гангстери, контрабандисти, търговци и посредници от най-различен тип – и всички те, до последния, бяха подчинени на лорд Кай. Чужденците, които не се прехласваха толкова по тях, наричаха Алениите „тайно общество“.

– Баща ми няма време да се занимава с търговци без надеждно реноме в бизнеса – отвърна Жулиет. – Ако е важно, ще му предам какво сте казали.

За нещастие, Уолтър Декстър, изглежда, имаше много по-голямо желание да дрънка празни приказки, отколкото да говори по същество.

– Доколкото разбрах, последно бяхте в Ню Йорк.

Жулиет остави свещта обратно на масата. Пламъчето потрепна и хвърли злокобни сенки по лицето на мъжа на средна възраст – сенки, които само подчертаха бръчките, прорязващи вечно смръщеното му чело.

– Бях изпратена на Запад само докато завърша образованието си, за съжаление – отвърна Жулиет и се отпусна назад на извитата облегалка на дивана. – Сега, когато съм вече достатъчно голяма да започна да помагам в семейния бизнес и прочее, ме довякоха обратно въпреки отчаяната ми съпротива.

Търговецът не се засмя на шегата ѝ, както беше искала Жулиет. Вместо това потупа слепоочието си и разроши прошарената

си със сребристи кичурчета коса.

– Май се бяхте върнали за малко и преди няколко години?

Жулиет застина сковано, а широката ѝ усмивка трепна. Клиентите на масата зад нея избухнаха в гръмък рев и се запревиваха от смях на някаква реплика. Звукът накара тила ѝ да настръхне, а по кожата ѝ изби гореща пот. Тя изчака шумът да стихне и се възползва от прекъсването, за да се помъчи трескаво да измисли стратегия.

– Само веднъж – отговори тя внимателно. – В Ню Йорк не беше много безопасно по време на Голямата война. Семейството ми се тревожеше за мен.

Но търговецът отказваше да изостави темата. Изхъмка съчувствено, а после каза:

– Войната приключи преди осем години. А вие сте били тук едва преди четири.

Усмивката на Жулиет изчезна окончателно. Тя отметна назад подстриганата си до линията на челюстта коса и попита:

– Господин Декстър, наистина ли сте дошли, за да демонстрирате обширните си познания в областта на личния ми живот, или тази среща има някаква истинска цел?

Уолтър пребледня.

– Моите извинения, госпожице Кай. Моят син е на вашата възраст и просто дочух...

Когато забеляза втренчения ѝ поглед, той млъкна рязко. След това прочисти гърло.

– Поисках да се срещна с баща ви във връзка с един нов продукт.

Въпреки твърде общото понятие, което бе използвал, беше очевидно какво имаше предвид. Аленият клан беше преди всичко мрежа от гангстери и рядко се случваше гангстерите да нямат пряко и голямо участие в черния пазар – те решаваха какво ще се случи, кои мъже да имат възможността да преуспеят и кои да бъдат застигнати от скорошна смърт. В онези квартали на града, които все още принадлежаха на китайците, Аленият клан не беше просто над закона; той *беше* законът. Без гангстерите търгов-

ците щяха да останат без защита. Без търговците гангстерите нямаше да имат работа и предназначение. Бяха идеални съюзници – но съюзът им беше заплашен от непрекъснато нарастващата мощ на Белите цветя, единствената друга групировка в Шанхай, която имаше действителен шанс да надделее над Алените в борбата за монопол на черния пазар. В края на краищата те бяха постигнали това в продължение на цели поколения.

– Продукт, значи? – повтори Жулиет.

После насочи разсеян поглед нагоре. Изпълнителките се бяха сменили и светлината на прожекторите бавно притъмня, докато звучаха първите тонове на саксофона. Розалинд, облечена в разкошен нов костюм, се появи на сцената с бавни, изящни крачки.

– Помните ли какво се случи последния път, когато англичаните поискаха да започнат да внасят *нов продукт* в Шанхай?

Уолтър се намръщи.

– Опиумните войни ли имате предвид?

Жулиет се вгледа в ноктите си.

– Дали?

– Няма как да ме държите отговорен за нещо, за което е била виновна държавата ми.

– О, няма ли как?

Сега беше ред на Уолтър да си придаде раздражено изражение. Търговецът скръсти ръце, докато на сцената зад него се полюшваха поли и проблясваше гола кожа.

– Така или иначе, нуждая се от помощта на Аления клан. Разполагам с големи количества лерникром, от които бих искал да се отърва, а е сигурно, че именно това ще бъде следващият хит на пазара на опиатите – каза Уолтър, а после се прокашля. – И доколкото ми е известно, в момента търсите начин да затвърдите надмощието си.

Жулиет се наведе напред. От внезапното движение мънестата на роклята ѝ изтракаха едно в друго на фона на джазовата музика.

– И смятате, че именно вие можете да ни го осигурите?

Непрекъснатата схватка между Аления клан и Белите цветя

не беше тайна за никого. Дори напротив, защото кръвната вражда не обхващаше само притежателите на фамилия Кай или Монтагов. Беше проблем, който дори обикновените членове на двете групировки приемаха лично – и то с жар, която изглеждаше почти свръхестествена. Чужденците, които пристигаха за първи път по работа в Шанхай, получаваха едно предупреждение преди всичко останало: че трябва да изберат страна, на която да засанат, и то бързо. Щом сключеха веднъж сделка с Аления клан, значи си оставаха Алени завинаги. Щяха да бъдат приемани радушно на територията на Алениите или убити, ако навлезеха в някой от районите, подвластни на Белите цветя.

– Смятам – отвърна Уолтър с тих глас, – че Аленият клан започва да губи контрол над собствения си град.

Жулиет се облегна назад. Скритите ѝ под масата ръце се свиха в юмруци така силно, че кожата на кокалчетата ѝ побеля. Преди четири години бе гледала на Шанхай с обожание, а на Аления клан – като на символ на надеждата. Не бе разбирала, че Шанхай е чужд град в собствената си държава. Но вече го разбираше. Англичаните управляваха голяма част от него. Французите – също. Руските Бели цветя постепенно превземаха единствените части, които технически продължаваха да се водят китайска територия. Отслабването на мощта им беше неизбежно още отдавна – но Жулиет по-скоро би предпочела да отхапе собствения си език пред това да го признае пред някакъв си търговец, който си нямаше понятие от нищо.

– Ще се свържем с вас отново, когато вземем решение относно продукта ви, господин Декстър – каза тя след продължителна пауза и го дари с нехайна усмивка. Издиша недоловимо затаения си дъх и освободи напрежението, което беше стегнало стомаха ѝ болезнено. – А сега, ако ме извините...

Целият клуб притихна и гласът на Жулиет изведнъж се разнесе прекалено високо. Уолтър облещи очи, съсредоточени върху нещо зад рамото на Жулиет.

– Ама че чудо – отбеляза той. – Един от болшевиките, и не някъде другаде, а тук.

Думите му накараха Жулиет да се вледени. Бавно, съвсем бавно, тя се обърна да проследи погледа му и се взря внимателно в облаците пушек и сенките, които танцуваха пред вратата на клуба.

„Само не той, моля – отпрати тя гореща молба наум. – Всеки друг, само не...“

Очите ѝ се замъглиха. За една ужасяваща секунда като че ли целият свят се наклони на една страна и Жулиет едва успя да се вкопчи в ръба миг преди да падне. После подът отново се върна в хоризонтално положение и тя успя да си поеме дъх. Изправи се, прокашля се, за да прочисти гърло, и оповести:

– Родът Монтагов е емигрирал много преди революцията, господин Декстър.

Преди някой да успее да я забележи, Жулиет се измъкна крадешком и потъна в сенките, където тъмните стени прикриваха блясъка на роклята ѝ, а влажните дъски притъпяваха тракането на токчетата ѝ. Но предпазливостта ѝ беше излишна. Всички погледи бяха вперени неотлъчно в Рома Монтагов, докато вървеше бавно през помещението. Това трябва да беше първият път, в който абсолютно никой не обръщаше внимание на изпълнението на Розалинд.

На пръв поглед човек би могъл да се заблуди, че мълчанието, обхванало кръглите маси, се дължи на появата на чужденец в клуба. Но сред тълпата клиенти имаше мнозина чужденци, а Рома със своята тъмна коса, тъмни очи и бледа кожа можеше да се слее с китайците също така успешно, както една бяла роза, боядисана в червено, би могла да се изгуби сред поле с макове. Не защото Рома Монтагов беше чужденец, а защото наследникът на империята на Белите цветя беше един от най-разпознаваемите врагове на територията на Аления клан. Жулиет вече забелязваше движението с периферното си зрение: пистолети се вадеха от джобовете, ножове се насочваха с остриетата напред, силуети се сковаваха от враждебно напрежение.

Жулиет излезе от сенките и вдигна длан към най-близката маса. Жестът ѝ имаше съвсем простиичък смисъл: „Чакайте“.

Гангстерите замръзнаха. Всяка групичка следеше останалите, за да разбере какво да направи по техния пример. И всички чакаха и се преструваха, че продължават разговорите си, докато Рома Монтагов подминаваше маса след маса със съсредоточено присвити очи.

Жулиет започна да се прокрадва по-близо. Притисна ръка към гърлото си и се насили да преглътне буцата, която сякаш беше заседнала в него, да успокои дишането си, докато потисне надвисналата паника и успее да си лепне привичната ослепителна усмивка. Някога, преди доста време, Рома веднага би прозрял истината отвъд преструвката ѝ. Но оттогава бяха изминали четири години. Той се беше променил. Тя – също.

Жулиет протегна ръка и докосна гърба на официалното му сако.

– Здравей. Познаваме ли се отнякъде?

Рома се обърна. За секунда ѝ се стори, че той дори не проумява какво вижда. Просто се беше вторачил в нея с поглед, напълно лишен от изражение или разбиране.

Но после гледката на наследницата на Алените като че ли се стовари върху него като кофа с лед. Устните му се отвориха леко и той издиша кратко.

Последния път, когато се бяха видели, бяха на петнайсет.

– Жулиет! – възкликна той автоматично, но двамата вече не бяха достатъчно близки, за да се наричат по първо име. От отдавна вече не бяха.

Рома прочисти гърло.

– Госпожице Кай. Кога се върнахте в Шанхай?

„Изобщо не съм си тръгвала оттук“, искаше ѝ се да отговори, но това не беше вярно. Умът ѝ беше останал тук – мислите ѝ непрекъснато се въртяха около хаоса, несправедливостта и горещия гняв, който кипеше по тези улици, – но тялото ѝ беше отишло отвъд океана за втори път, за да бъде в безопасност. Бе мразила всеки ден, прекаран далеч от града, с такава жар, че ѝ се струваше, че гори от треска всеки път, когато напускаше увеселенията и тайните барове вечер. Тежестта на Шанхай бе-

ше като стоманена корона, закована за главата ѝ. Ако живееше в един различен свят, ако бе имала някакъв избор, може би щеше да загърби всичко това – да откаже да изпълнява ролята си като наследница на една империя от гангстери и търговци. Но тя не бе имала избор. Това беше нейният живот, това беше нейният град, това бяха нейните хора – и понеже тя ги обичаше, беше дала клетва сама на себе си още отдавна, че ще направи всичко по силите си да бъде онази, която беше, защото нямаше как да бъде друга.

„Ти си виновен за всичко – искаше ѝ се да каже. – Ти си причината да ме изпратят далеч от собствения ми град. От моето семейство. От моята кръв.“

– Върнах се преди доста време – излъга Жулиет с лекота и облегна бедро срещу свободната маса отляво. – Господин Монтов, простете ми за въпроса, но какво правите *тук*?

Тя проследи с поглед как Рома помръдна едва забележимо с ръка и се досети, че проверява скритите си оръжия. Наблюдаваше го как я оглежда, докато търси думи, с които да ѝ отговори. Тя беше имала време да се подготви психически – седем дни и седем нощи, които да ѝ помогнат да навлезе отново в града и да изличи от спомените си всичко, което се беше случило помежду им. Но каквото и да беше очаквал Рома да завари в това кабаре, то със сигурност не беше Жулиет.

– Трябва да говоря с лорд Кай – отвърна той най-после, като прибра ръце зад гърба си. – Важно е.

Жулиет направи крачка към него. Пръстите ѝ попаднаха пак на запалката, скрита сред гънките на роклята ѝ, и се заиграха с колелцето, докато размишляваше. Рома беше произнесъл името „Кай“ като някой търговец от чужбина, бавно и с широко разтегнати устни. Китайският и руският език споделяха едно и също произношение на името: рязко, като звук от драсване на клечка кибрит. Погрешният му изговор беше умишлен – сякаш коментар по адрес на обстоятелствата. Тя говореше отлично руски език, той говореше отлично специфичния диалект на Шанхай – а ето че и двамата разговаряха на английски с различно произно-

шение, сякаш бяха просто двама търговци. Ако бяха заговорили на някой от двата им родни езика, би било равнозначно на това да изберат страна – затова се бяха спрели на нещо по средата, нещо неутрално.

– Уверена съм, че е важно, щом сте дошли чак дотук – сви рамене Жулиет и пусна запалката. – Но вместо това говорете с мен, а аз ще му предам съобщението ви. От един наследник на друг, господин Монтагов. Може да ми имате доверие, не смятате ли?

Въпросът беше смехотворен. Думите ѝ говореха едно, но хладният, дистанциран поглед – съвсем друго: „Една погрешна стъпка, докато си на моя територия, и ще те убия с голи ръце“. Тя беше последният човек, на когото той можеше да се довери, и обратното също важеше с пълна сила.

Но каквото и да искаше Рома, въпросът явно беше сериозен, защото не се опита да спори.

– Може ли...

Той махна с ръка настрани, към сенчестите ъгли, където щяха да се отърват от множеството погледи на мъжете, които се бяха втренчили в тях, сякаш бяха второ представление, и чакаха мига, в който Жулиет ще си тръгне, за да му се нахвърлят. Жулиет сви устни, пристъпи настрани и му направи знак да тръгне с нея към дъното на клуба. Той побърза да я последва с премерени крачки, толкова близо, че мънистата на роклята ѝ потракваха, сякаш се гневяха на докосването му. Жулиет не беше сигурна защо изобщо си правеше труда. Можеше просто да го остави на Алените – те щяха да се разправят с него.

„Не – реши тя. – Той е мой. Аз ще се разправя с него. Аз ще го унищожа.“

Вече бяха насаме в сенките. Останалите звуци бяха приглушени, останалите гледки – далеч от очите. Тя потърка китката си в опит да успокои пулса си, сякаш имаше власт над това.

– Е, слушам ви.

Рома се огледа наоколо. Преди да заговори, наведе глава и понижи глас така, че на Жулиет ѝ се налагаше да напряга слух, за да го чуе. И тя направи именно така – защото отказваше да се приб-

лижи до него повече, отколкото беше необходимо.

– Петима Бели цветя са умрели на пристанището снощи. Гърлата им са били разкъсани.

Жулиет примигна насреща му.

– И?

Не бе искала да прозвучи нехайно, но членове и на двете групировки се убиваха едни други ежеседмично. На нея самата вече ѝ се беше налагало да увеличи цифрата на убитите собственооръчно. Ако той се опитваше да припише вината за убийствата на Алените, значи си губеше времето.

– И – натърти Рома, очевидно потискайки желанието да каже „ако ме оставиш да довърша“ – един от вашите. Както и един градски полицаи. Англичанин.

Сега вече Жулиет смръщи вежди и се опита да си спомни дали снощи беше чула някой вкъщи да споменава нещо за убийство на Ален. Не беше обичайно да заварят на местопрестъплението жертви *и от двете страни*, тъй като по-сериозните нападения обикновено ставаха от засада. Още по-необичайно беше, че са убили и полицаи – но не би казала, че е чак толкова изумително. Затова само вдигна вежда с незаинтересовано изражение.

Но после Рома продължи:

– Всички са загинали от рани, които са си нанесли сами. Не става дума за спречкване за територия.

Жулиет килна глава рязко на една страна, сякаш искаше да бъде сигурна, че го е чула правилно, и възкликна:

– Седем трупа – и всички са загинали от рани, *които са си нанесли сами?*

Рома кимна. Хвърли пак поглед през рамо, сякаш щеше да попречи на гангстерите по масите да го нападнат само като ги погледнеше. Или може би изобщо не искаше да ги поглежда. Може би искаше да избегне необходимостта да гледа Жулиет.

– Тук съм, защото искам да потърсим обяснение за случилото се. Баща ти знае ли?

Жулиет изсумтя – дълбок, презрителен звук. Наистина ли се опитваше да я убеди, че петима Бели цветя, един Ален и един

полицай се бяха срещнали на кея, а после бяха разкъсали собствените си гърла? Звучеше като някаква ужасна шега без смешен край.

– Не можем да ви помогнем – заяви Жулиет.

– Всяка допълнителна информация може да ни е от полза, за да разберем какво е станало, госпожице Кай – настоя Рома.

Всеки път, когато се ядосаше, между веждите му се появяваше малка вдлъбнатина – като тънък лунен сърп. В момента личеше ясно. Имаше още нещо, свързано със случая – нещо повече, отколкото той ѝ казваше; не би се развълнувал до такава степен, ако ставаше дума за обикновена засада.

– Един от труповете е на ваш човек...

– Няма да си сътрудничим с Белите цветя – прекъсна го Жулиет. Всяка преструвка за веселие вече беше изчезнала от лицето ѝ. – Искам да го изясня, преди да продължите. Независимо дали баща ми знае нещо за убитите снощи, или не, ние няма да го споделим с вас и няма да поддържаме с вас контакти, които биха могли да застрашат бизнеса и организацията ни. А сега ви желая лек ден.

Въпреки явното ѝ намерение да го отпрати, Рома остана на мястото си, вгледан в Жулиет с неприязнено изражение, сякаш беше вкусил нещо кисело. Тя вече се беше завъртяла на пета и се готвеше да си тръгне, когато го чу как прошепва свирепо:

– Какво е станало с теб?

Можеше да му отговори по толкова много начини. Можеше да подбере от онези смъртоносно отровни думи, които беше научила през годините, прекарани далеч оттук, и да ги запрати по него. Можеше да му напомни какво беше направил преди четири години, да забие острието на вината в него, докато не прокървеше. Но преди да успее да отвори уста, един писък разцепи въздуха, прекъсвайки всеки друг звук, сякаш имаше съвсем различна честота.

Танцьорките на сцената замръзнаха, музиката секна.

– Какво става? – промърмори Жулиет.

Тъкмо когато понечи да отиде да провери, Рома изсъска ряз-

ко и я улови за лакътя.

– Жулиет, недей.

Докосването му обгори кожата ѝ болезнено като пламък. Жулиет дръпна ръката си така бързо, сякаш наистина я бяха подпалили, а очите ѝ се впиха в него ядно. Той нямаше право на това. Бе загубил правото да се преструва, че иска да я защитава.

Жулиет се отправи към противоположния край на клуба с бързи крачки, без да обръща повече внимание на Рома, който я следваше по петите. Паникьосаните гласове около тях се надигаха все по-високо и високо, но тя не разбираше *каква* беше причината за тази реакция, докато не разбута тълпата решително.

После видя мъжа, който се гърчеше на земята, с пръсти, впити в собствената му дебела шия.

– Какво прави той? – изпищя Жулиет и се хвърли напред. – Някой да го спре!

Но повечето от ноктите му вече се бяха забили дълбоко в мускулите. Мъжът стискаше и ровеше с животинско ожесточение – сякаш имаше нещо *вътре*, нещо, което пълзеше под кожата му, макар и никой друг да не можеше да го види. По-дълбоко, по-дълбоко, по-дълбоко – докато накрая целите му пръсти не потънаха в раната и не започнаха да изтеглят и късат вени, сухожилия, артерии.

В следващия миг настъпи гробна тишина. Не се долавяше нищо освен измъченото дишане на ниския, набит мъж, който се беше свлякъл на пода, с гърло, раздрано на парчета, и с ръце, оплискани с кръв.

КЛОУИ ГОНГ е студентка в Пенсилванския университет, където изучава специалностите „Английски език“ и „Международни отношения“. Прекарва свободното си време в дома си в Нова Зеландия или на гости на многобройните си роднини в Шанхай. Твърдят, че можете да предизвикате внезапната ѝ поява в огледалото, ако застанете пред него и прошепнете три пъти думите: *„Ромео и Жулиета“ е една от най-хубавите пиеси на Шекспир и не заслужава непрекъснатата критика, с която я обсинват съвременните автори.* Може да я намерите и в туитър на [@thechloegong](#), както и на уебсайта ѝ [thechloegong.com](#).